

ogsaa er omtalt af den ærede første Taler i Dag, ved Indenrigsministeriets Støn over visse Sagers Afgørelse; med denne Begrænsning, som ingenlunde er tilstrækkelig, er det overladt til Amtsraadene at bestemme meget væsentlige Udgifter for Statskassen. Jeg kan ikke se, at man fra Lovgivningsmagtens Side vil være i Stand til at gaa ind paa noget saadant, og tillige maa jeg, hvad dette Punkt angaar, give den ærede sidste Taler (W. Dinesen) Ret i, at det er ikke en Maade at fremme Sparommelighed paa, at indføre saadanne Bestemmelser. Lad nu gaa, at Amtsraadene ere saa sparommeligt anlagte, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente — jeg har nu ikke fuldstændig det Indtryk, i hvert Fald langt fra paa alle Punkter — men lad gaa, at de gennemgaaende kunne siges at være sparommeligt anlagte, og at de virkelig ikke paa lægge større Udgifter, end de mene, at de nogenlunde ere nødt til, saa er det dog sikkert, at dette Lovforslag, om det blev til Lov, vilde være at udsætte dem for Fristelser, som det næsten vilde være umenneskeligt at fordrø, at de skulde overvinde. Naar de vide, at for hver Krone, de give ud, saa de en Krone af Staten, er Opfordringen til Sparommelighed kun meget ringe; jeg tror nok, det skal vise sig, at den vil vinde. Min tredje Grund er denne, at jeg ikke ser rettere, end at dette Lovforslag ubetinget er uretfærdigt lige over for Kjøbenhavn og Kbstæderne. Det giver kun til Landet, og det giver intet til Byerne; jeg tror ikke, at noget saadant gaar an. Selv om man blot saa hen til Vejudgifterne, som den ærede Ordfører jærlig lagde Vægt paa, kunde man dog i det højeste kun komme til det Resultat, at Landet efter Folketallet skulde have noget mere end Byerne, naar man navnlig vilde regne Sognevejene med, men ellers ikke; men man kunde ikke komme til det Resultat, at de intet skulde have. Altsaa, jeg ser ikke rettere, end at dette Forslag er en ubetinget Uretfærdighed lige over for Bybefolkningen her i Landet, som man ikke kan vente, at hverken det andet Ting eller Regeringen skulde gaa ind paa. Naar jeg nu imidlertid har begyndt med at udtale, at ogsaa jeg mener, at der er al mulig god Grund til at lette Hartkornet og særlig dets Byrder til Amtsrepartitionsskønden, vil der ogsaa for mig være en ganske naturlig Opfordring til herom at udtale mig nærmere. Jeg maa da begynde med at sige, at jeg var særdeles glad ved den højt ærede Finansministers Udtalelser paa dette Punkt, idet han — jeg vil sige mod min Forventning, naar jeg ser hen til Regeringens Stilling, da Lovforslaget om den kommu-

nale Beskatning forelaa her i Tinget — udtalte en ligesvem Opfordring, jeg kunde ikke forstaa det anderledes, til dette Ting og til det Udvalg, som er nedsat om denne Sag, just at tage dette Spørgsmaal op til nøje Overvejelse, om der ikke gennem dette Lovforslags Behandling kunde opnaas de Lettelser, som Finansministeren mente — og deri er jeg jo fuldstændig enig med ham — ikke kunne opnaas gennem denne Lov. Det har været min og flere andre ærede Medlemmers Bestræbelse i Fjor, som det ogsaa er det i Aar, just gennem dette Lovforslag at komme til Lettelser for Hartkornet. Og naar der nu paa en Maade i alt Fald er lovet os Regeringens Bistand til at komme til et godt Resultat ad denne Vej, haaber jeg ogsaa, at andre ærede Medlemmer af Udvalget vilde slutte sig hertil og ville gøre deres bedste til ad denne Vej at komme et Skridt fremad. Amternes Byrder kunne jo lettes ad to Veje. Enten kan Statskassen overtage en Del af de nuværende Udgifter, som Amtene hidtil have betalt. Hvad dette angaar, skal jeg sige, at jeg ikke ser, at der er nogen som helst Grund til, at Statskassen skulde overtage saadanne Udgifter, som Amtene virkelig have bevilgende Raadighed over, altsaa hvad Bevæsenet, Fattigvæsenet og Skolevæsenet angaar. Man kan gerne sige, at Bevæsenet kun er en almindelig Statsfog; men jeg maa dog mene, at det har været en heldig Foranstaltning, der er foretaget i sin Tid, at Bevæsenet er taget ud af Statens Haand og lagt i Kommunernes Hænder. Nu her at lade det gaa tilbage helt eller delvis, vilde jeg betragte som højt uheldigt og særlig uheldigt for Kommunernes Selvstændighed. Det vilde være et Tilbagekridt af meget stor Betydning, en stærkere Centralisering, end der var nogen som helst Grund til. Det var for saa vidt rimeligere at gaa den modsatte Vej. Derimod er der jo ganske vist Udgifter, som hvile paa Amtene, og som kun ere Udgifter, hvor de aldeles ikke have nogen virkelig bevilgende Myndighed, saaledes en meget stor Del af Polititudgifterne, først og fremmest Delinkventitudgifterne. De skulle afholdes, og hvorfor de egentlig nogen Sinde ere paalagte Amtene, er en lille Smule ubegribeligt. Det er ligesvem Statsudgifter, som det var naturligt, at Staten overtog. Hvad de øvrige Polititudgifter angaar, maa det naturligvis tages under nøje Overvejelse, og jeg tror ikke, at denne Overvejelse just kan føres gennem et Statsudvalg, thi ogsaa her er der Spørgsmaal om den kommunale Selvstændighed, særlig, naar vi komme til Kjøbenhavn, og her kommer tillige hele Spørgsmaalet om Gendarmerne og et mu-